

STRAPATÁ HLAVA, VEĽKÉ OČI A IMIDŽ „VEĽKÉHO FRAJERA“ V SERIÁLI HORNÁ DOLNÁ. KTO JE TO? NO PREDSA NEOPAKOVATEĽNÝ A NENAPODOBI-TEĽNÝ DANO HERIBAN. MY SME VYUŽILI JEDINEČNÚ PRÍLEŽITOSŤ VIDIEŤ HO NAŽIVO A ROZPRÁVAŤ SA S NÍM.

že sa prihlásili aj ďalší.

Noc literatúry sa konala v Kežmarku. Ukážka 1 bola veľmi zaujímavá už len tým, že bola v češtine a tajomnú atmosféru Kežmarský hrad nádherne dopĺňal. V Evanjelickom lýceu čítal Marek Geišberg. Čítanie bolo v knižnici presne tak, ako som si predstavovala. Jediné, čo mi moju ideálnu predstavu pokazilo, bol vyzváňajúci mobil. Kniha, z ktorej bola ukážka čítaná - Neviditeľné mestá od autora Italo Calvino, ma veľmi zaujala.

Boli v nej opísané mestá, ale nie tak obyčajne, boli opísané tak krásne, že ste mali pocit, že stojíte v uličkách mesta a rozprávate sa s predavačmi či pracujúcimi ľuďmi. Mne osobne sa najviac páčilo toto: izba, drevená izba, jedna posteľ a uprostred malé okienko, spoza ktorého vidno krásy mesta, ľudí pracujúcich na viniči s kvapôčkami potu na čele, s úsmevom, pretože nad nimi už dávno zapadalo slnko a tešili sa domov. Aspoň ja si to takto pamätám. Ďalšia zaujímavosť bola, že ak ste chceli mesto naozaj vidieť, museli ste sa k nemu „pretrhať“, čiže v knihe roztrháte dvojstránku, kde sa mesto ukrývalo.

„Tak a mám pre vás zaujímavú akciu.“ začala pani učiteľka a každý či už zaspatý, facebookovo aktívny či úplne znudený spozornel. Začala tým, že na Slovensku sa koná akcia Noc literatúry (stačilo mi to na úplne spozornenie, keďže knihy milujem). Hneď sme sa začali vypytovať, ako tá akcia bude prebiehať, v akom meste, v akých priestoroch... jednoducho zvedavé otázky nás študentov.

Ja som si to predstavovala v nejakej krásnej, veľkej a samozrejme starej, preplnej, drevenej a knižnou vôňou nasiaknutej knižnici, preplnenej jednak ľuďmi a gigantickým počtom kníh. Všetci si budeme navzájom čítať, počúvať sa, zamýšľať nad obsahom a diskutovať. Z mojej ideálnej predstavy ma však prebrali mená ako Dano Heriban, Igor Kassala či Marek Geišberg. Presne som vedela, kam tým p. učiteľka smeruje a ešte keď sa na mňa pozrela, tak som neváhala a povedala, že veľmi rada sa zúčastním. Z pani učiteľky aj vyklázlo či by som mohla spraviť rozhovor s Danom Heribanom... „Samozrejme,“ odpovedala som s nadšením a veľmi ma potešilo,

V Hoteli Hviezdoslav čítal Daniel Heriban. Keďže sme očakávali, že tam bude veľa ľudí, tak sme stáli už 20 minút skôr. Dano čítal veľmi pekne. Najviac sa mi páčilo, ako menil hlas. Keď čítal ženu, hlas stenšil, keď muža, tak hlas mal hrubý. Čítal veľmi peknú ukážku z obdobia vojny z knihy Roztratení Nemci od autora Karl-Markus-Gauss. Po skončení sa za ním nahnul dav ľudí a začal selfietime a samozrejme podpisovanie. Ja som šla tiež, predstavila sa, vysvetlila, čo by som od neho chcela. Bol veľmi milý a rozhovor mi sľúbil. Avšak až po koncerte. Koncert sa skončil a Dano mi zakýval, že môžeme ísť... Fúú, to bolo... Všetky oči na mne... Samozrejme, prišlo to ... opäť selfietime a autogramiáda.. Keď sme si sadli, cítila som sa ako z filmu... Pero, papier, diktafón, nikto naokolo, kto by vyrušoval... Tak sme teda hneď začali.

Ja: „Som veľmi rada, že som sa s Vami stretla. Ako sa Vám páči tu medzi nami?“

Dano: „Ďakujem, aj ja som rád. No áno, veľmi sa mi tu páči, skvelá atmosféra, ľudia a samozrejme KNIHY“

Ja: „Áno a bolo tu aj celkom veľa mladých ľudí.“